

eensartet Maade kan forpligtes til at foretage disse Arbejder mod Betaling, ligesom det ogsaa er vist, at Bestemmelse af Betalingen derfor vil være forbunden med særegne Vanskeligheder. Jeg maa efter disse Omstændigheder være tilbøielig til at stemme mod Loven, ikke fordi jeg jo mener, at den i sit Princip har Meget for sig, men jeg troer, at den i sin praktiske Anvendelse vil, naar der ikke kan udfindes visse Regler til at afhjælpe de paapegede Vanskeligheder, være saa mislig, at man hellere maa finde sig i de Ubehageligheder, og maaskee undertiden Ubilligheder, som Loven i sin striete Anvendelse medfører, end udsætte sig for de Misligheder, som den nye Anordning maatte medføre. Det turde ogsaa være, at Lovgiveren ved Anordningen af 29de Februar 1792, der saavidt jeg skønner, klarligt udstrækker Rydningspligten videre, end til hvad der udfordres til Slutning, netop har gjort Pligten saa udstrakt, fordi man forudsaae de mange praktiske Vanskeligheder, der vilde flyde af en Lempling.

Steffensen: Da denne Sag forrige Gang var for i Thinget, forekom det mig, at Forpligtelsen til at rydde Brandstedet burde falde Brandkassen til Byrde, og jeg havde ogsaa i den Anledning betænkt og bestemt mig paa at stemme for Lovforslaget. Men jeg havde ogsaa betænkt, at, dersom det skal falde den Brandlidte til Byrde, indseer jeg ikke, hvorledes han vil kunne faae det udrettet saaledes, at det Offentlige paa sin Side kan være tjent dermed; thi det kan jo brænde i mange Dage, naar det ikke er slukket tilgavns, det kan brænde op igjen, og saa skal Naboen udsættes for Fare, fordi det brændte Sted ved Siden af udsætter ham derfor, og det Offentlige, navnlig Brandkassen, kan derved blive udsat for yderligere Udgifter. Men efterat jeg har hørt den høitærede Justitsminister har udtalt, dersom jeg ellers forstod ham rigtigt, at det kunde falde Brandkassen til Udgift, hvis det skulde gøres for dens Regning, kunde det maaskee være mere hensigtsmæssigt, at Rydningen iværksættes af den Brandlidte selv ved leiede Folk end af det Offentlige, thi vi vide, at det Offentliges Arbejde vil medtage megen mere Tid, end der vil udfordres, naar det skeer for Penge, og Arbejdet falder jo ligesuldt Fol-

ket til Last, hvad enten det forrettes in natura eller for Penge. Jeg skal derfor tillade mig at bede den høitærede Justitsminister, om han vilde udtale sig, om det kan tænkes, at den Brandlidte kunde faae nogen Erstatning i det Tilfælde, det skulde falde for vanskeligt for ham selv med Rydningen.

Justitsministeren: Den ærede Landsstingsmands Dulle skal jeg meget gjerne efterkomme og meddele, hvorledes Tingene stiller sig for mig i det omspurgte Punkt. Da Rydningspligten hidtil har paahvilet det omkringliggende Districts Beboere, og denne Pligt har været udført uden Betaling, har der hidtil efter Lovgivningens naturligvis ikke kunnet være Spørgsmaal om, enten at denne Byrde skulde, dersom hiin Forpligtelse hævedes, paahvile Brandassurancens eller Cieren af det nedbrændte Sted. Dersom dette Spørgsmaal fremkom, maatte det altsaa afgjøres fra Nytt af. Mig idetmindste forekommer det nu aldeles utvivlsomt, at Forpligtelsen til at rydde ikke kan paahvile Assurancen, og det af to Grunde. For det Første, fordi det ikke er nogen Forpligtelse at holde sin Eiendom assureret; der vil altsaa indtræffe mangfoldige Tilfælde, hvori Assurancens slet ikke kunde komme til at træde til, hvor det aabenbart maatte være Cierens egen Sag at rydde Brandstedet; for det Andet, fordi Brandassurancesfonden ikke hidtil har havt noget Fond eller nogen Udbetaling af denne Art, og det maatte altsaa i alt Fald ved Dom blive den paalagt, inden den kunde paatage sig en saa betydelig Udgift, som saameget mere vilde falde den byrdefuld, som de hidtidige ordinaire Indtagter ikke have været tilstrækkelige til at afholde Udgifterne, saa at det har været fornødent at ligne Extrabidrag, som jo er det ærede Thing bekendt. Herefter vilde altsaa efter en indtruffet Ildbrand i et forskikket Sted, naar dette Udkaft nemlig var blevet Lov, og det Tilfælde var forhaanden, at den Dørbefalende ved Brandrydningen med Sikkerhed erkjendte, at al Fare var forbi og Ilden var slukket, men Brandtømtten endnu laa fyldt med Ruderne af det nedbrændte Sted, Sagen stille sig saaledes, mener jeg, at det Offentlige ikke vilde bekymre sig om Tilstanden paa Brandtømtten, naar Faren var forbi, og ikke anstrenge